

Cele șapte surori

Rufus MacQuarie a văzut cum s-a petrecut totul privind peste crestele negre ale lanțului muntos Brooks din nordul Alaskăi. Rufus conducea operațiunile unei mine din zonă. În nopțile senine se ducea cu camioneta până în vârful vreunui munte pe care el și oamenii săi își petrecuseră ziua întregă scobindu-l. Își scotea telescopul din bena camionetei, un Cassegrain de treizeci de centimetri, îl monta pe creastă și se uita la stele. Când se făcea incredibil de frig, se retrăgea în cabina camionetei (ținea motorul pornit) și stătea cu mâinile întinse deasupra radiatorului până când începea să-și simtă iar degetele. Apoi, în timp ce i se încălzea și restul trupului, își punea degetele la lucru, comunicând cu prietenii, cu familia și cu străini din toată lumea.

Și din afara ei.

După ce a explodat Luna, iar el s-a convins că ceea ce vedea era adevărat, a lansat o aplicație care arăta poziția diverselor corpuri cerești naturale și artificiale. A verificat poziția Stației Spațiale Internaționale. În momentul acela traversa cerul la patru sute douăzeci de kilometri altitudine și la trei mii două sute douăzeci de kilometri sud de el.

Și-a tras o drăcie pe genunchi. O confecționase singur în micul său atelier mecanic. Consta dintr-o cheie telegrafică al cărei aspect sugera că avea vreo sută cincizeci de ani vechime, fixată pe un bloc de plastic modelat după conturul genunchiului său, de care se prindea cu arici. A început să răpăie la ea puncte și linii. Pe amortizorul camionetei era montată o antenă auto, întinsă către stele.

La patru sute douăzeci de kilometri deasupra și trei mii două sute douăzeci de kilometri sud de el, punctele și liniile ieșeau dintr-o pereche de boxe audio ieftine, legate cu un colier de plastic de o conductă dintr-un modul aglomerat, de forma unei cutii de conserve, care făcea parte din Stația Spațială Internațională.

La un capăt al SSI era prins cu buloane asteroidul Amalteea, care avea forma unei igname. În cazul puțin probabil în care ar fi putut fi adus cu grijă pe Pământ și depus pe un teren de fotbal, s-ar fi întins de la un careu de șaisprezece metri până la celălalt și ar fi acoperit complet cercul din mijloc. Plutise în jurul Soarelui timp de patru miliarde de ani și jumătate, invizibil pentru ochiul liber sau pentru telescoapele astronomilor, cu toate că urmărea o orbită similară cu a Pământului. Asta însemna că în sistemul de clasificare folosit de astronomi era denumit asteroid Arjuna. Din cauza orbitelor apropiate de cea a Pământului, exista o probabilitate mare ca asteroizii Arjuna să pătrundă în atmosfera Pământului și să se prăbușească într-o zonă locuită. Dar, din același motiv, era și relativ ușor să-i ajungi din urmă și să te ancorezi de ei. Din ambele motive, și cel rău, și cel bun, atrăgeau atenția astronomilor.

Asteroidul Amalteea fusese observat cu cinci ani în urmă de un roi de sateliți purtători de telescoape trimiși de Arjuna Expeditions, o companie din Seattle finanțată de miliardari din domeniul tehnologiei cu scopul explicit de a face exploatarea miniere pe asteroizi. Fusese identificat drept periculos, cu o probabilitate de 0,01 la sută de a lovi Pământul în următoarea sută de ani, fapt pentru care fusese expediat un alt roi de sateliți, care să arunce un sac peste el și să-l tragă pe o orbită geocentrică (nu în jurul Soarelui, ca până atunci, ci în jurul Pământului), care după aceea fusese sincronizată treptat cu cea a SSI.

În tot acest timp, planificata extindere a SSI continuase lent și laborios. Noi module – cutii de conserve gonflabile și

umplute cu aer, trimise cu rachetele – fuseseră adăugate la ambele capete ale stației spațiale. La capătul din față – botul stației spațiale, dacă ți-l imaginezi ca pe un obiect aproximativ de forma unei păsări care zbura în jurul planetei – se pregătea un cămin pentru Amaltea și pentru proiectul de cercetare a mineritului pe asteroizi, care urma să se dezvolte în jurul său. Între timp, la capătul posterior se construia un tor – un habitat în formă de gogoasă care avea vreo patruzeci de metri în diametru – pus să se învâртеască precum călușeii la bâlci ca să creeze gravitație artificială nu foarte puternică.

La un moment dat în cursul acestor amenajări, oamenii încetaseră s-o mai numească Stația Spațială Internațională, sau SSI, și începuseră să-i spună băbuței Izzy. Coincidență sau nu, porecla devenise populară cam la vremea când ambele capete ale stației ajunseseră sub conducerea unei femei. Dinah MacQuarie, al cincilea copil și unica fiică a lui Rufus, era responsabilă cu o mare parte din ceea ce se petrecea la capătul din față al lui Izzy. Ivy Xiao deținea comanda generală a SSI și de regulă opera din torul de la „pupă”.

În cea mai mare parte a timpului, Dinah stătea la capătul din față al lui Izzy, într-un mic spațiu de lucru („atelierul meu”) de unde putea să privească afară printr-o fereastră de cuarț la Amaltea („prietena mea”). Amaltea era numai nichel și fier: elemente chimice grele care probabil se scufundaseră până în miezul încins al unei planete străvechi, demult pulverizate de cine știe ce catastrofă primordială. Alți asteroizi erau făcuți din materiale mai ușoare. Pe de o parte, orbita similară cu a Pământului făcuse din Amaltea o amenințare teribilă și un candidat promițător pentru exploatare, iar pe de altă parte structura metalică densă făcuse ca deplasarea ei prin sistemul solar să fie o pacoste, dar o și transformase într-un obiect de studiu dătător de mari satisfacții. Unii asteroizi erau alcătuiți în cea mai mare parte din apă, care putea fi colectată de oameni pentru consum

sau descompusă în hidrogen și oxigen pentru alimenta-rea rachetelor. Altele erau bogate în metale prețioase, care puteau fi transportate pe Pământ și vândute.

Un bulgăre de nichel și fier ca Amaltea putea fi topit și transformat în materiale de construcție pentru habitate spațiale pe orbită. Pentru a face așa ceva la scară mare, și nu ca o mărunță operațiune experimentală, era nevoie să se dezvolte noi tehnologii. Folosirea oamenilor pentru minerit ieșea din discuție, din moment ce trimiterea lor pe orbită și efortul de a-i ține în viață erau costisitoare. Roboții reprezentau soluția evidentă. Dinah fusese trimisă la Izzy ca să pună bazele unui laborator robotic, care în cele din urmă avea să găzduiască un personal compus din șase membri. Războaiele bugetare de la Washington redusese ră acest număr la unu.

Lucru care ei îi plăcea, de fapt. Crescuse în locuri izolate, urmându-și tatăl, Rufus, mama, Catherine, și pe cei patru frați de la o exploatare de minereuri metalifere la alta, în locuri precum munții Brooks din Alaska, deșertul Karoo din Africa de Sud și regiunea Pilbara din vestul Australiei. Accentul îi trăda trecerea prin toate aceste locuri. Fusese educată acasă de părinții ei și de o serie de preceptorii, pe care aceștia îi aduceau cu avionul și dintre care niciunul nu rămăsese în preajma lor mai mult de un an. Catherine o învățase lucrurile mai rafinate precum cântatul la pian și împăturirea șervetelor de masă, iar Rufus o învățase matematică, istorie militară, codul Morse, cum să piloteze aeronave în sălbăticie și cum să arunce în aer diverse lucruri, toate acestea până la vârsta de doisprezece ani, când, prin votul verbal al întregii familii adunate la cină, fusese apreciată ca fiind prea deșteaptă și prea greu de strunit pentru viața în preajma unei exploatări miniere. Fusese trimisă la un internat de pe coasta de est a Statelor Unite. Pentru că familia ei – deși până atunci nici nu bănuise vreodată așa ceva – era înstărită.

La școală ajunsese o talentată jucătoare de fotbal și se folosisese de talentul acesta ca să obțină o bursă sportivă la

Penn. În anul al doilea își făcuse praf ligamentul încrucișat anterior de la genunchiul drept, isprăvindu-și solida carieră sportivă, și se reorientase cu toată seriozitatea către studiul geologiei. Ceea ce, laolaltă cu o relație de trei ani cu un băiat căruia îi plăcea să construiască roboți și cu experiența în industria mineritului, o transformase într-un candidat perfect pentru slujba pe care o avea acum. Lucrând mână-n mână cu pasionați de robotică – un amestec de cercetători universitari, liber-profesioniști membri ai comunității de hackeri/inventatori și personal salariat al firmei Arjuna Expeditions –, programa, testa și evalua o menajerie întreagă de roboți de la mărimea unui gândac până la cea a unui cocker spaniel, toți adaptați însărcinării de a se deplasa pe suprafața Amalteeei, analizându-i compoziția minerală, tăind fărâme din ea și ducându-le la o topitorie care, la fel ca toate celelalte lucruri de acolo, era special adaptată pentru a funcționa în condițiile spațiului cosmic. Lingourile de oțel care ieșeau din ea abia dacă aveau mărimea necesară ca să fie folosite pe post de prespapieruri, dar erau primele obiecte de acest fel realizate în afara planetei, iar în prezent presau documente importante pe birouri de miliardari din Silicon Valley, valorând incomparabil mai mult ca subiecte de conversație și ca simboluri ale statutului social decât ca mărfuri.

Rufus, un entuziast înveterat al radioamatorismului, care continua să comunice în codul Morse cu un cerc tot mai restrâns de prieteni vechi din toată lumea, atrăsese atenția asupra faptului că transmisia radio între suprafața terestră și Izzy era de fapt un lucru lesne de realizat, odată ce se poziționau în linie dreaptă (cel puțin atunci când se întâmpla ca Izzy să treacă pe deasupra), iar distanța dintre ele era un fleac după standardele radioamatorilor. Din moment ce locuia și lucra într-un atelier robotic, înconjurată de echipament pentru sudură și bancuri de lucru pentru componentele electronice, pentru Dinah fusese o treabă simplă să asambleze un mic aparat de emisie-recepție urmând specificațiile furnizate de tatăl ei. Prins cu arici de un perete

despărțitor, atârna deasupra postului său de lucru, emițând un susur static slab, care se pierdea cu ușurință în obișnuitul uruit de fundal produs de sistemele de ventilație ale stației spațiale. Câteodată piuia.

Un astronaut ieșit în spațiu care ar fi privit de la capătul lui Izzy condus de Dinah, la câteva minute după ce Agentul fracturase Luna, ar fi văzut, înainte de orice, Amaltea: o uriașă torsadă noduroasă de metal, încă acoperită de praf pe alocuri, de la molozul spațial care căzuse în câmpul său gravitațional efemer de-a lungul eonilor, sclipitoare în alte părți, pe unde fusese lustruită. Pe suprafața sa mișunau vreo douăzeci de roboți din patru „specii” diferite: unii care arătau ca niște șerpi, unii care se deplasau asemenea crabilor, unii ca un fel de domuri geodezice care se rostogoleau și alții care arătau ca un roi de insecte. Aceștia furnizau o iluminare sporadică de la ledurile albastre și albe pe care le folosea Dinah ca să-i urmărească, de la laserele cu care scanau suprafața Amalteei și de la orbitoarele arcuri de lumină violacee cu care o spintecau din loc în loc. La acel moment, Izzy se afla în umbra Pământului, în partea întunecată a planetei, așa că totul era numai beznă, exceptând lumina albă care se revărsa din mica fereastră de cuarț de lângă stația de lucru a lui Dinah. Nu era mai mare decât capul femeii. Dinah avea părul blond-pai, tuns scurt. Niciodată n-o preocupase în mod special felul în care arăta; pe vremuri, la mină, frații ei o ridiculizau fără milă ori de câte ori făcea experimente cu haine sau cosmetice. Când fusese descrisă ca băiețoasă într-un anuar de la școală, o luase ca pe un avertisment și intrase într-o fază ceva mai feminină, care continuase toată adolescența și mai departe, până pe la douăzeci și ceva de ani, luând sfârșit când Dinah începuse să-și facă griji că s-ar putea să nu fie luată în serios la ședințele experților tehnici. Faptul că se afla în Izzy însemna să apară pe internet și să facă de toate, de la interviuri de PR pentru NASA pregătite minuțios până la instantanee pe care colegii astronauti și le postau pe Facebook. Se săturase să-i tot plutească părul

înfoiat în gravitație zero și, după câteva săptămâni în care și-l ținuse prins sub șepci de baseball, își dăduse seama cum să-și facă o tunsoare scurtă care să i se potrivească. Tunsoarea dăduse naștere pe internet la terabiți de comentarii de la bărbați, și de la câteva femei, care după toate aparențele n-aveau nimic mai bun de făcut.

Ca de obicei, era concentrată la ecranul computerului, plin cu linii de cod care guvernau comportamentul roboților ei. Cei mai mulți dezvoltatori de software erau nevoiți să scrie codul, să-l compileze într-un program și apoi să ruleze programul ca să vadă dacă funcționa conform așteptărilor. Dinah scria codul, îl transmitea către roboții care mișunau la câțiva metri distanță, pe suprafața Amalteei, și se uita pe fereastră să vadă dacă funcționa. Tindea să le acorde atenție cu precădere celor care se aflau cel mai aproape de fereastră și astfel se manifesta un fel de selecție naturală în cadrul muncii, în sensul că roboții care se îngărmădeau cel mai aproape de privirea rece din ochii albaștri ai mamei lor dobândeau inteligența cea mai avansată, pe când cei care rătăceau mai către partea întunecată nu mai apucau niciodată să se deștepte.

În orice caz, ea se concentra fie asupra ecranului, fie asupra roboților, fără să facă nimic altceva ore întregi. Până când porni un șir de țiuitori din boxa hârâitoare prinsă de peretele despărțitor, iar privirea ei își pierdu pe moment concentrarea când creierul decodifică punctele și liniile, obținând un șir de litere și numere: indicativul de apel al tatălui său.

— Nu acum, tata, murmură ea, aruncând o privire de fiică vinovată către cheia telegrafică din alamă și stejar pe care i-o dăruise el – o relicvă din epoca victoriană, cumpărată la un preț enorm de pe eBay, în timpul unei licitații aprinse care îl aruncase pe Rufus într-o luptă înverșunată împotriva unei armate de muzee de știință și decoratori de interioare.

— Nu acum, știu că Luna e drăguță, dar sunt ocupată să depaneze metoda asta...

SAU LA CE ERA PÂNĂ ACUM LUNA

— Ha?

Și atunci își apropie fața de fereastră și își suci gâtul ca să găsească Luna. Văzu ceea ce fusese cândva Luna. Iar universul se schimbă.

Numele lui era Dubois Jerome Xavier Harris, doctor în științe. Prenumele franțuzesc venea de la strămoșii săi din Louisiana, din partea mamei. Cei din familia Harris erau negri canadieni ai căror străbuni veniseră la Toronto pe vremea sclaviei. Jerome și Xavier erau nume de sfinți – doi, pentru mai multă siguranță. Familia lui locuia de o parte și de cealaltă a graniței în zona Detroit-Windsor. Inevitabil, primise porecla Doob de la amicii săi din școală, pe vremea când încă erau prea tineri ca să priceapă că *doobie* era o denumire argotică pentru țigara cu marijuana. Majoritatea copleșitoare a oamenilor îi spuneau acum Doc Dubois, fiindcă apărea des la TV și acesta era felul în care îl prezentau moderatorii de talk-show-uri și prezentatorii de știri. Ce avea el de făcut la TV era să explice știința pentru publicul larg și implicit să joace rol de paratrăsnet în fața celor care nu puteau accepta tot ce sugera știința referitor la viziunea lor despre lume și la stilul lor de viață și care demonstau un fel de ingeniozitate nesăbuită în căutarea unor căi prin care s-o combată.

În mediile academice, de pildă atunci când ținea cuvântul de deschidere la întruniri astronomice sau când scria lucrări științifice, era, bineînțeles, doctor Harris.

Luna explodează în timp ce participa la o recepție pentru strângere de fonduri în curtea clubului Athenaeum de la Caltech. La începutul serii se vedea ca un disc alb-albăstrui cumplit de rece care se ridica peste Chino Hills. Niște observatori profani și-ar fi închipuit că era o noapte numai

bună de privit Luna, cel puțin după standardele sudului californian, însă ochiul de profesionist al doctorului Harris sesiză o bordură subțire și neclară de jur împrejurul ei și știi că n-ar fi avut niciun rost să îndrepti telescopul către ea. Cel puțin dacă intenționeai să faci cercetare științifică. Relațiile cu publicul erau altă chestiune; intrând în pielea personajului Doc Dubois, se ocupa din când în când de organizarea unor *star party*-uri¹ la care astronomii amatori își instalau telescoapele în Eaton Canyon Park și le aținteau în direcții foarte populare, cum ar fi Luna, inelele lui Saturn sau sateliții lui Jupiter. Iar seara aceea ar fi fost perfectă pentru așa ceva.

Dar nu cu asta se ocupa el atunci. În momentul acela bea vin roșu în compania unor persoane cu dare de mână, majoritatea din industria tehnologică, și își juca rolul de Doc Dubois, afabil popularizator al științei pentru telespectatori și pentru patru milioane de abonați pe Twitter. Doc Dubois se pricepea să-și evalueze publicul. Știa că miliardarilor afirmați prin forțe proprii în domeniul tehnologic le plăcea să discute în contradictoriu, că aristocraților din Pasadena nu le plăcea să facă asta și că soțiilor din înalta societate le plăcea să li se dea lecții, câtă vreme era vorba de lecții scurte și amuzante. Și mai știa că treaba lui era să-i fărmece pe oamenii aceștia, nimic mai mult, astfel încât după aceea să poată fi împinși în brațele profesioniștilor din domeniul strănerii de fonduri.

Tocmai se întorcea la bar să-și ia încă un pahar de pinot noir și era complet imersat în personajul Doc Dubois, lovind ușor cu palma câte un umăr, bătând pumnul și schimbând zâmbete largi, când se auzi icnetul unui bărbat. Toată lumea se uită la el. Doob se temu că pe bietul om îl lovise vreun glonț rătăcit sau cine știe ce, fiindcă stătea încremenit, proptit într-un picior, uitându-se în sus. O femeie îi urmări privirea și țipă.

¹ Întruniri în aer liber ale astronomilor amatori pentru observarea cerului cu telescoape de toate tipurile și mărimile, pe lângă diverse activități conexe.

Iar Doob deveni unul dintre cele câteva milioane de oameni de pe jumătatea întunecată a planetei care se uitau în sus la cer, într-o stare de șoc atât de profundă, încât le decolectase acele părți de creier responsabile cu unele funcții superioare precum vorbitul. Primul gând care îi trecu prin minte, având în vedere că se aflau în zona metropolitană a Los Angelesului, era că aveau în fața ochilor un ecran de proiecție negru, care fusese înălțat pe nevăzute deasupra cartierului, și că se uitau la un efect special hollywoodian proiectat dintr-o sursă ascunsă. Nimeni nu-l informase că se desfășura o asemenea manevră spectaculoasă, dar poate că era o tactică a străngerii de fonduri incredibil de bizară sau făcea parte din turnarea unui film artistic.

Când își veni în fire, își dădu seama că o mulțime de telefoane își cântau melodiile lor electronice. Inclusiv al lui. Țipătul nașterii unei epoci noi.

Ivy Xiao deținea comanda generală a lui Izzy și își petrecea aproape tot timpul în tor, pe de o parte fiindcă biroul ei se afla acolo, pe de altă parte fiindcă era mai predispusă la rău de spațiu decât îi plăcea să recunoască. Separarea aceea fizică – Ivy în torul aflat în partea din spate, Dinah la capătul din față, aproape de Amaltea – era, în ochii multora, simbolul unei diferențe care în realitate nu exista între ele. Alte deosebiri erau destul de vizibile, începând cu cele fizice: Ivy era cu zece centimetri mai înaltă și avea părul lung și negru, pe care și-l ținea sub control de obicei împletindu-l și prinzându-și coada împletită sub gulerul salopetei de zbor. Avea constituția unei jucătoare de volei. Crescută în Los Angeles, copil unic la părinți hipersensibili, Ivy trecuse cu bine prin testele SAT, participase la concursuri de proiecte științifice și se lansase către Annapolis, iar în continuare își luase un doctorat în fizică aplicată la Princeton. Abia după aceea își revendicase și Marina anii de serviciu pe care îi datora ea în schimbul taxei de școlarizare. După ce învățase să piloteze elicoptere, își petrecuse cea mai mare parte a

timpului în programul spațial, în cadrul căruia înaintase rapid în grad. Spre deosebire de majoritatea astronautilor, care erau specialiști de misiune – oameni de știință sau experți cu însărcinări specifice, de îndeplinit după ce vehiculul de lansare ajungea pe orbită –, Ivy, cu pregătirea ei de pilot, era și specialist de zbor, ceea ce însemna că știa să piloteze rachete. Zilele navetei spațiale apuseseră demult, așa că nu mai era nevoie de manevrarea unui aparat cu joystickul pentru a-l readuce pe o pistă terestră. Dar andocarea și manevrarea vehiculului spațial pe orbită erau însărcinări pe potrivă cuiva care avea un control al capacităților motrice de nivelul unui pilot de elicopter și inteligența matematică a unui fizician.

Era o descendență de natură să intimideze, ba chiar să-i îndepărteze pe cei care se lăsau impresionați de asemenea lucruri. Lui Dinah, care nu se lăsa impresionată, nici că-i păsa de așa ceva. Comportamentul ei neceremonios față de Ivy era interpretat de unii observatori drept lipsit de respect. Două femei foarte diferite care se aflau în conflict una cu cealaltă păreau substanța unei povești mai dramatice decât era în realitate. Nu încetau să le uimească eforturile făcute de personalul lui Izzy și de coordonatorii de la suprafața planetei ca să vindece ruptura inexistentă dintre ele. Ori, lucru mult mai puțin amuzant, ca s-o exploateze în diverse urzeli politice complicate.

La patru ore după explozia Lunii, Dinah, Ivy și ceilalți zece membri ai echipajului din Stația Spațială Internațională se adunară la o ședință în Banană, care desemna în limbajul lor cea mai lungă secțiune neîntreruptă din torul rotitor. Cea mai mare parte a torului era fărâmițată în segmente atât de scurte, încât creierul să poată convinge ochiul că podeaua era dreaptă și că forța gravitațională acționa întotdeauna în același sens. Însă Banana era suficient de lungă pentru a se vedea clar că podeaua avea de fapt o curbura de aproximativ cincisprezece grade de la un capăt la celălalt. „Gravitația” de la un capăt al ei acționa într-o direcție diferită față de cea

de la celălalt capăt. În consecință, lungă masă de ședințe plasată în lungimea ei era și ea curbată. Cei care intrau printr-un capăt se uitau „la deal” către capătul opus, dar nu experimentau nicio senzație de urcuș pe măsură ce înaintau. În general, nou-veniții se așteptau ca orice obiect pus undeva pe suprafața mesei să se rostogolească și să alunece către ei.

Pereții erau de un galben-palid. Obișnuita colecție de echipamente audiovizuale care funcționau cu întreruperi era menită să ofere emisii video în direct cu persoane de la sol, teoretic permițându-le să susțină teleconferințe cu colegi din Houston, Baikonur sau Washington.

Când începu ședința, la A+0.0.4 (zero ani, zero zile și patru ore de când Agentul acționase asupra Lunii), nimic nu funcționa, așa că ocupanții lui Izzy avură la dispoziție câteva minute să discute între ei, în timp ce Frank Casper și Jibran Haroun zgâlțâiau conectori, tastau comenzi în computere și reporneau totul. Relativ recent sosiți în Izzy, Frank și Jibran făcuseră greșeala de a divulga că se pricepeau la asemenea lucruri, așa că mereu erau împovărați cu ele. În orice caz, se simțeau mai în largul lor să se ocupe de aparatură decât să stea la palavre.

„Singularitate primordială” au fost primele cuvinte pe care le-a auzit Dinah când a intrat planând în încăpere. Acolo se simțea doar o zecime din gravitația Pământului, iar „mersul” nu era cuvântul potrivit pentru felul în care se deplasau oamenii – undeva între mers și zbor, un fel de pas lung și săltat.

Cele două cuvinte fuseseră rostite de Konrad Barth, un astronom german. După reacția celorlalți, era limpede că dintre toți cei prezenți în Banană doar Ivy, care ședea în dreptul lui, de cealaltă parte a mesei, avea măcar o vagă idee despre ce vorbea el.

— Și ce înseamnă asta? întrebă Dinah, pentru că astfel de lucruri cădeau de-o vreme în seama ei; ceilalți fie tindeau să cadă în adorație în fața lui Ivy, fie n-aveau niciun chef

să-și demonstreze ignoranța, așa că nimeni nu se îndemna să întrebe.

— O mică gaură neagră.

— De ce „primordială“?

— Cele mai multe găuri negre se formează prin colapsul stelelor, spuse Ivy. Dar există o teorie conform căreia unele au fost create la scurt timp după Big Bang. Universul era bolovănos. Densitatea unor bolovani se poate să fi fost suficient de mare ca să permită colapsul gravitațional. Puteau să formeze găuri negre care, în loc să aibă greutatea unei stele, să fie mult mai mici.

— Cât de mici?

— Nu cred că există o limită minimă. Dar ideea e că una dintre ele ar putea să străbată spațiul ca un glonț invizibil și să perforeze o planetă dintr-o parte în cealaltă. Era pe vremuri o teorie că evenimentul de la Tunguska a fost cauzat de una de-asta, dar s-a dovedit falsă.

Dinah cunoștea subiectul, pentru că tatălui ei îi plăcea să vorbească despre el: o explozie uriașă în Siberia, petrecută cu o sută de ani în urmă, care doborâse la pământ milioane de copaci în mijlocul pustietății.

— Atunci a fost ceva de proporții, spuse ea, dar nu cât să arunce Luna în aer.

— Ca să arunci Luna în aer ar fi nevoie de una mai mare, care să se deplaseze mai repede, spuse Ivy. Auzi, e doar o ipoteză.

— Dar acum a dispărut?

— Probabil a dispărut de multă vreme. Ca glonțul care trece printr-un măr.

Lui Dinah i se păru ciudat că discutau despre un asemenea eveniment în termeni atât de practici. Dar nici nu putea exista alt mod de abordare. Emoțiile nu aveau destulă anvergură ca să cuprindă așa ceva. Și-apoi, deocamdată nu era decât un efect vizual, ca atunci când te uiți la film cu sonorul oprit.

— O să afecteze mările? întrebă Lina Ferreira.

Ca biolog marin, pentru Lina era firesc să fie preocupată într-o oarecare măsură de soarta mareelor.

— Din moment ce sunt cauzate de gravitația Lunii...

— Și a Soarelui, adăugă Ivy, cu un mic zâmbet și cu o înclinare a capului.

De aceea se afla ea la comandă și nu Dinah. Ea era dispusă să corecteze un biolog marin cu doctorat în fața unei săli pline de oameni, dar în același timp se descurca s-o facă într-un fel care să nu supere.

— Însă răspunsul este: surprinzător de puțin, probabil. Substanța Lunii e tot acolo, în apropiere de locul unde era înainte. Doar că s-a risipit puțin. Dar bucățile au în continuare același centru de gravitație unic, pe aceeași orbită pe care o avea Luna până acum. Graficele de flux și reflux vor fi valabile în continuare.

Lui Dinah nu i se citea nimic pe față, dar de fapt o bucura capacitatea lui Ivy de a vorbi despre știință ca o micuță tocilară cuprinsă de fiorul uimirii, cu toate că era vorba de un subiect neliniștitor. De aceea Ivy oferea mereu interviuri pentru presă, în vreme ce Dinah trebuia târâtă afară din bârlogul ei plin de roboți și sfătuită la nesfârșit să zâmbească. Tonul vocii sale era cheia; când dădea ordine sau citea prezentări în PowerPoint, Ivy adopta un stil abrupt și militar, dar când vorbea despre știință se lumina la față, iar vocea îi căpăta un vag ritm cântat de melopee mandarină.

— De unde-ai dedus toate astea? întrebă Dinah, atrăgându-și priviri surprinse sau dezaprobatore din partea câtorva care își făceau griji că i se adresase prea tăios șefei. Au trecut doar... cât, patru ore?

— E plină rețeaua de comentarii zgomotoase, după cum era de așteptat, și sunt câteva liste ad-hoc de e-mailuri care încep să se coaguleze din toată treaba asta, explică Ivy.

Pe monitorul ușor, plasat deasupra unui capăt al mesei lungi, apărură un fond albastru, înlocuit apoi de un logo NASA.

— Bine, am rezolvat, murmură Jibran, făcând o săritură laterală către un scaun.

Acum priveau cu toții la decorul familiar din Camera de Control a Zborului SSI, aflată la Centrul Spațial Johnson din Houston. Directorul de operațiuni stătea în fața camerei, butonându-și iPad-ul. Nu părea conștient de faptul că pornise camera. Câteva clipe mai târziu se auzi o ușă deschizându-se undeva în afara cadrului. Directorul, fost cadru militar, se ridică în picioare din obișnuință. Dădu mâna cu o femeie care intrase prin dreapta: administratorul-adjunct al NASA, persoana care era numărul doi în întreaga structură de organizare și care era văzută rareori la asemenea întruniri. Era un fost astronaut pe nume Aurelia Mackey, pusă pe treabă în mediul din D.C., unde își petrecuse cea mai mare parte a vieții.

— Suntem în direct? întrebă ea pe cineva din afara cadrului.

— Da, răspunseră câțiva din Banană.

Aurelia păru puțin surprinsă să-i audă. Oricum, și ea, și directorul arătau deja cam buimaci, după cum era de așteptat.

— Ce mai faceți? întrebă ea pe un ton complet neutru, profesional, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat; funcționa pe pilot automat până ce creierul ei apuca să ajungă la zi cu evenimentele.

— Bine, răspunseră câțiva din Banană, laolaltă cu câteva râsete nervoase.

— Sunt convinsă că știți cu toții ce s-a petrecut.

— Vedem foarte bine de-aici, spuse Dinah.

Ivy o fulgeră cu o privire de avertisment.

— Sigur că da, recunosc Aurelia. Mi-aș dori foarte mult să am o conversație prelungită cu voi toți despre ce-ați văzut și ce simțiți acum. Dar discuția asta va trebui să fie scurtă. Robert?

Directorul își smulse privirea de la iPad și își îndreptă ținuta în scaun.